

Câu chuyện thứ 5

Đúng địa điểm như đã hẹn, lời điện thoại ra cô gọi cho gã, quả thật gã cũng đang đợi điện nên bắt máy rất nhanh.

- Em tới nơi rồi nè! - Cô vào thẳng thân bài.

- Ủ! Anh ra ngay. - Như chỉ chờ có thế.

Dù chưa gặp gã ngoài đời lần nào, nhưng có lẽ cô sẽ nhận ra gã ngay khi gã xuất hiện. Chẳng gì thì cô đã nhìn ảnh của gã trên facebook, với quả xe winner thật chất ấy, thì chạy đi đâu được.

...

- Nhìn anh ngoài đời già lắm đúng không? - Câu đầu tiên chào hỏi của gã, trong khi cô cứ tỉnh queo xách hành lý lên xe.

- Bình thường! - Cô leo lên sau xe gã.

Rồi gã phóng xe đi thẳng, vào khu đông dân cư hơn, gã hỏi: Đói bụng không cô!? Đi ăn chút gì ngheng!

- Ừm, ăn cũng được, mà không ăn cũng được, em không đói. - Cô thủng thẳng đáp, mắt còn bẽn lẽn nhìn đường xá.

Gã tấp vào một quán bánh canh vừa mở, khoe:

- Không đâu bằng bánh canh chả cá ở đây! Ăn đi cho biết.

Ngoài đời trông gã thật khác cỡ quá mức dự đoán, hiền lành và chân thật. Tự nhiên thấy ấm lòng, cuộc đời thật lạ, nhiều thứ cảm xúc hỗn độn, mới mẻ lại đến từ cái đơn giản như vậy thôi.

- Trời còn sớm, mình đi vòng vòng qua mấy chỗ Vịnh chơi đi. - Cô đề nghị (dự là có kèm theo đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp)

Gã phóng điên cuồng trên những cung đường vốn định sẽ khoe khoang với cô. Vòng tay ra trước, cô ôm gã, cô là kiểu người dễ hoà nhập với người lạ, hướng gì cô lại quý mến gã, từng hàn huyên thâu đêm cùng gã, từng chia sẻ rất nhiều điều với gã cũng như gã đã chia sẻ với cô.

Những cung đường dọc quanh co hình chữ S xuất hiện, cũng là lúc những Vịnh biển phía chân núi lộ ra, hoang sơ và hùng vĩ.

- Có dừng lại chụp hình không? - Gã nói to ùa theo tiếng gió.

- Không! - Cô trả lời dứt khoát cùng cánh tay ôm có phần hơi siết chặt lại.

Gã rồ ga chạy tiếp, thuần thục như người nông dân dắt trâu ra đồng. Cô đã tháo kính râm, ngắm nhìn núi đồi bao la chập chùng phía trước, thoáng nhẩm: "Đẹp vô cùng tổ quốc ta ơi!"

Dạo mát đã đời cho đến lúc trời tối sụp xuống, một vài nhà đã lên đèn nhoè nhoẹt. Gã đề nghị về, trong khi cô thì còn luyến tiếc lắm.

- Về nhà anh hử? - Cô hỏi đố.

- Gì? Em dám không? Nhà anh ... bla bla bla... (ý tứ rõ ràng không chào đón)

- Xi!! Sợ dùm anh thôi, chứ em thì chẳng lo gì. - Cô thách.

- Ủm, thôi, kiếm thuê phòng nghỉ đi.

- Tại em chỉ muốn tới nói chuyện với anh thôi, chứ em ngủ đâu chả được. Đi chơi mà.

- Có chuyện gì nói hả cô? - Anh cố làm khó.

- Ồ, tự nhiên ra đây chơi với anh, mà không nói chuyện với nhau thì chơi bởi gì nữa, ý nghĩa gì nữa.?! Đừng nói anh vớt em ở nhà nghỉ xong ...

- Không vớt, thôi cứ thuê phòng cái, xong em tắm đi, rồi đợi anh 30 phút, anh cũng phi về tắm xong xuống chờ em đi ăn. Ăn xong rồi tính.

- Vậy đi!

Cảm giác thật thân thiện với người đàn ông này, cô cứ thích nói chuyện lẩn lút đi một xiu, dọa dẫm một xiu, lại thấy cái cách gã tránh tránh né né làm cô thấy vui.

...

Cốc cốc cốc

Rầm rầm rầm

- Em! ... Em! ... - Tiếng gã gọi bên ngoài xen lẫn tiếng đập cửa.

Lơ mơ màng màng. Ờo! Thì ra cô đã ngủ quên từ lúc nhận phòng đến giờ. Quên cả tắm. Và giờ thì đến hẹn, gã đến chờ đi ăn tối. Cô mở cửa. Gã trợn mắt kinh ngạc: "Chưa tắm sao?"

...

Cô tắm xong bước ra, thấy gã đang nằm trên giường, tay buông lỏng điện thoại, mắt đã nhắm tịt từ lúc nào. Hình ảnh này, khiến cô cảm thấy bị mê hoặc. Cô nhảy tót lên giường, và ôm choàng lấy gã. Ôi chao, cái cảm giác được ôm trai vào lòng, hấp dẫn lạ thường. Chứng tỏ những đặt điều về giới tính của cô mà thiên hạ đúc kết đã sai hoàn toàn.

Gã mở mắt mệt mỏi nhìn cô, thân nhiên hỏi: "Gì vậy cô?"

Cô không trả lời, cứ mặc sức mà tận hưởng cái cảm giác mà bấy lâu nay mong đợi. Thật ngọt ngào.

- Thôi! dậy đi ăn đi cô ! - Gã vỗ nhẹ nhẹ vào tay cô như muốn nắm lấy, gỡ tay cô ra khỏi người gã nhưng với một lực vô cùng yếu ớt, kiểu cũng đang mê man mà phải cố gắng vượt qua cảm xúc nhất thời. Cô biết chứ!!!!

Cô vùng dậy, tô chút son, ra hiệu đã sẵn sàng.

...

Gã đưa cô đi ăn đặc sản quê gã, dẫn cô đi tham quan đường phố, công viên, bờ biển. Ở bên gã chẳng vắng vắng tiếng cười, chỉ nghe nhẹ tênh suy nghĩ. Cô ít nói hơn ngày thường, chỉ để gã kể lịch sử chỗ nọ chỗ kia. Chắc gã yêu nơi này lắm, đâu đâu cũng thấy trong mắt gã một niềm tự hào tha thiết ấy.

...

- Tối nay, ở lại khách sạn nói chuyện với em. Muốn nói gì nói, chỉ sợ không có chuyện để nói thôi. - Gã nói một cách bình thản.

- Em không ngủ đâu, anh khỏi lo, em đang bị ho, ngủ cái là cơn ho kéo tới hà, bức lắm. Huống gì em ngủ cả ngày trên xe còn đòi gì nữa.

Thật sự lúc này, chính vì cái sự hiền lành, thật thà của gã đã mang lại cho cô cảm giác an toàn, và không cảm thấy gã là một tên cô vừa gặp chưa được một buổi.

Về khách sạn, máy điều hoà hoạt động lạnh ngắt làm cô và hân thoả rùng mình. Cô nhảy tót lên giường, kéo chăn quấn tới cổ trong khi gã đi kiểm chỗ cắm sạc pin điện thoại. Đợi cho gã xong xuôi, thấy gã lóng ngóng, cô lôi tuột gã lên giường rồi ôm chặt. Gã dễ yên, kiểu như mặc thế gian muốn gì. Có lẽ gã cũng đang hưởng thụ cảm giác như cô, nhưng tuyệt nhiên cơ mặt không lộ một chi tiết cảm xúc nào.

Gã kéo chăn, có lẽ do thói quen của gã là phải có thứ gì đắp lên người mỗi khi ngủ. Cho gã đắp chăn hân hoi, cô vừa vịn ôm gã ngang bụng, mặt để lên vai gã. Nằm im như vậy rất lâu, ấm áp thật lâu, yên bình thật lâu mới nghe gã rục rịch:

- Ôm riết vậy ai ngủ cho được.

Cô trả lời trong khi chả thèm nhấc mặt lên khỏi ổ ấm.

- Coi như anh hy sinh một lần đi mà.

Lại yên lặng, thoải mái vô cùng. Chẳng được bao lâu, anh lại lên tiếng:

- Hay em quay ra, để anh ôm em cho dễ ngủ!!

Lời đề nghị nghe có vẻ hấp dẫn, nhưng cô vẫn cố gắng nghi binh:

- Không, em ghét bị ôm lắm, khó ngủ thêm.

Lần này chẳng đợi được cô cho phép, gã đưa tay qua, đẩy cô xoay lưng về phía gã, rồi vòng tay ôm cô từ phía sau, đúng kiểu ôm cô thích. Hoặc là do gã đang cố giấu gì đó trên gương mặt, hoặc là một nụ cười, hoặc là niềm hạnh phúc.

Lát sau, chẳng biết từ khi nào mà không gian địa lý đã tạo điều kiện thuận lợi cho một nụ hôn bất ngờ được ném tới, ngay liền sau đó là những chuỗi hôn dài và sâu không dứt ra được. Những đam mê cuồng nhiệt của hai kẻ cô độc lâu năm quấn lấy nhau bỏng rát. Đây bình yên này, đây hạnh phúc này, đây cảm xúc này nó đã chờ đợi rất lâu để bùng toả, để xoã hết sức mình. Yêu ư! Cô không chắc nữa! Với gã lại càng không. Chẳng ai nói gì với ai câu nào, nhưng trong tận thâm tâm mỗi người đều thấu hiểu.

...

Cô được gì trong giấc mơ đêm nay??!!

Đó là những lúc vô tình chạm phải tay gã, mặc định là tay gã sẽ tìm lấy tay cô và đan những ngón tay gã vào tay cô.

Đó là những lúc cô gồng mình cố nén cơn ho ập tới, là lúc gã choàng tay ôm ghì sát cô vào lòng, giúp cô ấm hơn, và như có tiếng cổ vũ: "Ho mạnh đi em, đừng cố nén sẽ khó chịu đó."

Cô thấy mình không đơn độc nữa.

Như vậy chẳng phải đã là quá đủ rồi sao!!!